

Rocca di Papa, 13 december 2014

Collegamento CH: "Het geschenk"

OPENING EN GROETEN

(muziek)

Flip: *Waar toe dient dat?*

Floep: *Het dient om....? (pauze) Probeer het me te schenken!*

(muziek)

Flip: *Oh! Een ander!*

(muziek) (applaus)

Margaret Karram: Dag allemaal! Een hartelijke groet vanuit Rocca di Papa aan jullie allemaal die in heel de wereld verbonden zijn voor deze afspraak!

Paolo Balduzzi: Dag allemaal. We zijn echt heel blij om te beginnen met allemaal samen Kerstmis te vieren.

Margaret: Zoals jullie uit de voorpagina begrepen hebben, hebben we aan dit Collegamento een titel gegeven: "Het geschenk". Wij willen aan de hand van de geschiedenissen die we vertellen en van onze ervaringen jullie allemaal een geschenk geven.

Paolo: We beginnen meteen. We starten met een reis rond de wereld en we gaan naar Turkije. Aan de telefoon zouden we A'gi (Aghil en Nadir moeten krijgen: Aghi, Hongaarse en Nadir Irakees, die beide in Istanboel leven. Laten we kijken of ze er zijn. Zijn jullie daar?

A'gi en Nadir: Dag! Ja, we zijn er.

Paolo: Hallo, welkom, een groet van ons allen hier.

Nadir: Ook wij groeten jullie.

Paolo: We hebben de reis van paus Franciscus, eerst in Ankara, en dan in Istanboel voor het bezoek aan patriarch Bartholomeus kunnen meemaken... Jullie die daar ter plaatse waren, hoe hebben jullie dat beleefd?

A'gi: *Het was voor de derde keer dat de paus en de patriarch elkaar ontmoetten in 2014. Het lijkt er echt op dat deze weg naar de eenheid tussen de twee kerken in versnelling komt.*

Ook wij waren rechtstreeks bij deze reis betrokken ten dienste zowel van de katholieke kerk als van de orthodoxe kerk, in het bijzonder met de journalisten en in het huis waar de paus ondergebracht was.

Paolo: Hoe hebben de mensen daar gereageerd?

Nadir: *Als nooit tevoren hebben de Turkse televisie en kranten ditmaal zó gesproken over dit gebeuren. Onder de Turkse bevolking werd het beeld van deze paus als een 'normaal' mens die iedereen nabij weet te zijn bevestigd. Eén van de vele parels blijft - als een aanmoediging - zijn blik die in staat is om het positieve in dit land te ontdekken. In het bijzonder de boodschap van broederlijkheid die hij aan Turkije heeft gelaten, en dus ook aan ons, die zijn rol als land dat een brug vormt, centraal stelt.*

Tekst video 2202M (duur: 74')

Margaret: Dank je Nadir, dank je A'gi!! Echt bedankt aan jullie mooie stad Istanboel die echt twee werelddelen met elkaar verbindt. Bedankt aan allen.

Nadir: Dank aan jullie.

Paolo: Dank je.

A'gi en Nadir: Dank aan jullie. Dag, groeten aan iedereen.

Margaret: Laten we nu kijken wie er hier met ons in de zaal is. Op de eerste plaats stellen wij ons beiden voor: ik ben Margaret en ik ben in het Heilig Land geboren en heb daar geleefd met een tussenpauze van vijf jaar in Los Angeles, waar ik een studie heb gedaan over de grote godsdiensten. Nu ben ik hier sinds enkele maanden in Rome.

Paolo: Ik ben Paolo, ik ben in Loppiano geboren en getogen. Sinds een paar jaar woon ik in Rome en ik ben een free-lance journalist.

We willen nu enkele mensen groeten die hier zijn. We beginnen met een groep vrienden die uit Latina komen, ten zuiden van Rome. Het gaat om een zestigtal personen. We geven hen graag een groot applaus. Welkom. (applaus) Bovendien zullen twee van hen, Antonio en Lorenzo, vader en zoon, de boodschappen lezen die jullie ons zullen sturen..

Margaret: We hebben hier ook een vertegenwoordiging van de 600 focolarini die hun congres hebben in Castelgandolfo. We groeten hen van harte. (Applaus)

Paolo: Er zijn hier ook enkele leden van het Internationaal Secretariaat van Nieuwe Mensheid! Welkom allemaal! (Applaus)

Voordat we beginnen, willen we nu al ieder van jullie bedanken die beelden, ervaringen, en geschiedenissen hebben gestuurd, bijdragen om dit Collegamento op te bouwen. We willen ook allen bedanken die met - zij het ook met kleine schenkingen, ons toestaan om dit Collegamento te ondersteunen. Echt van harte bedankt aan jullie.

Tijdens het Collegamento kunnen jullie ons zoals altijd schrijven. Ik geef jullie de gegevens: via sms op nr. 00 39 3428730175

of via email: collegamentoch@focolare.org.

of door jullie commentaar rechtstreeks op de website of op facebook te plaatsen: Collegamento Ch.

CONGO: EEN GEOGRAFIE UITGETEKEND DOOR DE SPIRITUALITEIT VAN DE EENHEID

Margaret: We beginnen dus onze reis. Meer precies gaan we naar Congo, een onmetelijk land met vele kleine en grote gemeenschappen die de spiritualiteit van de Focolarebeweging beleven. We kijken wat er onlangs gebeurd is.

(muziek)

Speaker: *72 miljoen bewoners, honderden etnische groepen, 242 gesproken talen. Het is moeilijk om de Democratische Republiek van Congo te fotograferen, met een oppervlakte zoals West-Europa. De bodem bevat een overvloed aan schatten: goud, diamanten, petroleum, maar ook coltan, een zeldzaam metaal, dat onontbeerlijk is voor de bouw van computers en mobiele telefoons. De begerigheid van de multinationals en de corruptie op meer niveaus bij het controleren van de immense rijkdommen, is oorzaak van tragische wonden die de burgerbevolking*

meer dan twintig jaar ondergaat: oorlogen met miljoenen doden en duizenden kindsoldaten, alle vormen van geweld dat het werk is van een zestigtal gewapende groepen. Bijgevolg heerst er honger, zijn er vele ziektes, verkrachtingen en systematisch seksueel misbruik, massa's vluchtelingen ...

Agg Kahambu mede-verantwoordelijke van de beweging in Congo (in het Frans): *De Democratische Republiek Congo is een groot land van tegenstellingen. De spiritualiteit van de Focolarebeweging is een antwoord op al deze uitdagingen. We mogen ons niet laten ontmoedigen, maar we moeten die aanpakken.*

Speaker: *In 1991 wordt het eerste focolare in Kinshasa geopend. 20 jaar later in Lubumbashi, in de provincie Katanga. De verhuizing van twee gezinnen naar Kikwit, in het Zuidwesten, en naar Goma voor het Noordoosten, heeft het mogelijk gemaakt om de grote familie van Chiara van deze omvangrijke regio te volgen. Een familie die ondanks de drama's, in eenheid vooruit kon gaan*

Julie Katoto (in het Frans): *We zijn André en Julie Katoto een gezinsfocolare van Lubumbashi dat verhuisd is naar Goma drie jaar geleden. We hebben vier kinderen, drie jongens en een meisje.*

André Katoto (in het Frans): *In de stad Kindu zijn vijf lokale gemeenschappen ontstaan en op het einde van juli jl. hebben we er een Mariapolis georganiseerd.*

Speaker: *Tijdens het laatste jaar werd het een prioriteit voor de Focolaregemeenschappen om contact te zoeken met groepen of personen die in de afgelopen jaren in enkele streken van het land geïsoleerd waren gebleven.*

Marisa Sechi, focolare van Kinshasa: (in het Italiaans): *Na de oorlogen bestonden de wegen in het binnenland die de steden en de provincies met elkaar verbinden bijna niet meer. Maar de voorzienigheid ontbrak nooit. Dankzij enkele contacten hebben we de mogelijkheid om gebruik te maken van de vliegtuigen van de Verenigde Naties.*

Alain Bertrand focolare van Kinshasa (in het Italiaans): *Ik moest met de helikopter gaan over het tropisch oerwoud in de richting van Isiru en Wamba waar we twee Mariapolis hebben gehad. Daarna moesten we naar een opkomende lokale gemeenschap in een andere stad, Dungu. We deden er 16 uren over vanwege 8 gaten in de band van de motor waardoor we de nacht in het oerwoud moesten doorbrengen.*

Onderschrift : Mariapolis van Mbuji-Mayi – Oost-Kasai

man (in het Frans): *Wat het meest indruk op me gemaakt heeft, is dat het Ideaal van de beweging iedereen, christenen en mensen van andere godsdiensten uitnodigt om de eenheid te beleven, om de wederzijdse liefde te voeden.*

vrouw (in het Frans): *Toen ze ons vandaag over de wederzijdse liefde hebben gesproken, heb ik de beslissing genomen om me te verzoenen met iedereen.*

vrouw (in het Frans): Het is de eerste keer dat ik deelneem aan een Mariapolis. Ik vind dat het heel interessant is.

man (in het Frans): Als het leven echt overal in de wereld zo zou zijn, dan zou het 't paradijs op aarde zijn.

priester (in het Frans): Wanneer we terugkeren, zullen we ons sterk inzetten opdat onze parochies echte focolares van broederlijkheid, liefde en eenheid worden.

Paulo Melo, medeverantwoordelijke van de beweging in Congo (in het Frans): We hadden de vreugde personen te hebben uit het Midden-Oosten, Frankrijk, Italië en België, die zich ter beschikking hebben gesteld om tijdens hun vakantie met een grote inzet de gemeenschap te helpen opbouwen. Dat heeft ons toegestaan om vele plaatsen van dit grote land te bereiken.

Erik Hendriks (in het Frans): Tezamen met een ander familiefocolare uit Goma zijn we naar het Oosten gegaan, in Kiwu waar er een groot conflict is, voor twee ontmoetingen voor families.

Hennie Hendriks (in het Frans): Het was heel belangrijk dat ieder van ons een ervaring kon opdoen buiten zijn cultuur. Je kunt wel lezen, informatie opdoen via de televisie, maar leven met deze personen verandert je totaal. Je wordt een persoon die openstaat voor de wereld. Je bent niet meer zoals voorheen ...

Erik Hendrik (in het Frans): Het is een ervaring van wederkerigheid geweest. En het is formidabel wat het Ideaal doet in die echtparen, in die situaties. Het helpt ook ons in Europa, in het dagelijks leven en ook in ons gezin.

Aga Kahambu (in het Frans): Deze wederkerigheid van de liefde heeft ons in Congo laten ervaren dat de verenigde wereld een werkelijkheid is. Congo is niet naar het Oosten of naar Europa gegaan, maar door de broeders en zusters die gekomen zijn, hebben we de eenheid ervaren. De verenigde wereld is geen utopie. Dat hebben we beleefd.

BELGIË: CONCERT VAN DE BROEDERLIJKHEID

Paolo: We hebben gesproken over geschenken. Een geschenk mooi inpakken vraagt tijd, geduld, ook moeite, maar daarna zie je de resultaten. Zo was dat in België tussen christenen en moslims, die samen iets hebben willen opbouwen. Laten we kijken.

A Noufissa (in het Frans): Ja, er is een weg die me gedreven en aangemoedigd heeft om dit concert te verwezenlijken. Als moslim met de Focolarebeweging, die een christelijke beweging is, zijn we al meer dan 20 jaar samen op weg met mannen en vrouwen en uiteindelijk hebben we gezegd: we moeten samen iets doen dat ons verenigt. En zie, ik heb gedacht aan een concert van de broederlijkheid.

Heel de voorbereiding heeft bijna een jaar van hard werken gevraagd. Er zijn hoogte- en dieptepunten geweest, maar alles is gerealiseerd. Ik heb vanaf het begin er op aangedrongen dat alles voorbereid zou worden door een groep christenen én een groep moslims, ook op het niveau

van de jongeren, de hoofdrolspelers van deze avond. We kunnen zeggen dat we op die dag sterk de aanwezigheid van God gevoeld hebben.

Het belangrijke is dat we een meesterwerk tot stand hebben gebracht. Met de spanningen en de haat die er in de wereld zijn, was wat we hebben verwezenlijkt als een klein stukje Paradijs op aarde. Dat is niet zo evident. Nog steeds krijgen we getuigenissen, e-mails, sms-berichten, die ons zeggen hoe blij iedereen was eraan te hebben deelgenomen.

Isabelle Focant (in het Frans): Ze hebben ons gevraagd om op de dag van het concert de kinderkoren te volgen. Er was een koor van Duitstalige jongetjes, voor het grootste deel christenen en een koor van moslimkinderen.

*Je voelde dat er veel vooroordelen waren en ook schrik voor de ander. Er was geen echte openheid. Deze jongeren hebben elkaar echt kunnen ontmoeten, dialoog voeren met elkaar, spreken. Op het einde beseften ze dat er daadwerkelijk verschillen bestaan, dat wel, maar dat in de grond van hun hart ze allemaal het verlangen hebben om te leven voor de vrede, en daarvan hebben ze kunnen getuigen, toen ze die avond samen zongen.
(lied en applaus)*

TRIESTE (ITALIË) EN JÁNOSHALMA (HONGARIJE): DE DOBBELSTEEN VAN DE VREDE VAN DE SCHOLEN NAAR DE STAD

Paolo: Kijk hier, herkennen jullie dit? Laten we die wat ronddraaien. Zien jullie dit? Het is een wat speciale dobbelsteen. Laten we kijken...

Een jongetje We nemen de dobbelsteen, werpen hem en dan komt er iets als: "Laten we iedereen beminnen" en daarna "Laten we als eerste beminnen" en dan "Laten we vergeven wie ons pijn deed"

Een meisje De dobbelsteen heeft ons ook geholpen om beter te zijn op school en thuis.

Een jongetje De dobbelsteen laat ons de vrede beleven

Margaret: Een tijd geleden hebben we verteld over "het bloemperk van de vrede" in Trente en over het traject van de scholen die de dobbelsteen van de vrede beleven. Dit project heeft zich ook verspreid in andere steden zoals Trieste, waar op 21 november jl. de viceburgemeester Martini in het openbare park van de stad het bloemperk en de *dobbelsteen van de vrede* heeft ingewijd.

Paolo: Ook in Jánoshalma, in het zuiden van Hongarije, is er nu een grote dobbelsteen in het centrale park van de stad. Ze zijn aan elke kant meer dan een meter hoog. Ook die kun je "gooien", door hem in verschillende richtingen te draaien en je dan te laten leiden door de zin die boven komt... (applaus)

Dank aan iedereen die werkt om de *dobbelsteen* in zoveel mogelijk steden kenbaar te maken! Ook wij zullen die natuurlijk zelf ook samen gooien. Nu laat ik hem aan onze vrienden. Dank je.

Margaret: We zouden willen weten of er enkele boodschappen zijn gekomen? Of enkele brieven?

Antonio: Ja, we hebben twee boodschappen: "Een hartelijke groet van de gemeenschap van Porto. Ook wij zijn present, gelukkig om dit geschenk te krijgen en op te bouwen, om aan Jezus te geven die aanwezig is in de mensheid van vandaag".

Lorenzo: Rassim, een moslimfocolarino schrijft ons vanuit Algerije: "Een hartelijke groet rechtstreeks vanuit het focolare van Tlemcem. Ik ben met jullie in God en in Chiara voor deze verenigde wereld en de universele broederschap. Rassim". (Applaus)

SYRIË: EEN LANGE OORLOG EN EEN STEEDS MEER SAMEN DELEN TE MIDDEN VAN HET LIJDEN

Margaret: Een Italiaanse schrijver, Tiziano Terzani, heeft een keer gezegd: «De oorlog is iets triest, maar het is nog triester dat je er gewoon aan wordt».

We hebben een interview afgenomen van Rahmé uit Damascus in Syrië. Laten we luisteren naar wat ze ons vertelt.

Rahmé Breiki (in het Arabisch): We beleven heel moeilijke momenten vanwege de oorlog, die jullie onderhand allemaal kennen, een heel harde en lange oorlog. Die duurt nu al meer dan drie en een half jaar, we leven elke dag te midden van heel sterke spanningen. Altijd is er de schrik voor aanvallen van gewapende groepen, alsook voor mortierschoten en raketten die overal neerkomen, je weet nooit waar. Daarnaast hebben we vaak geen water, elektriciteit of benzine. Vooral nu in de winter is door elektriciteit- of brandstofgebrek verwarmen heel moeilijk. Er is altijd het risico dat we naar buiten gaan zonder te weten of we zullen terugkeren of niet... maar we voelen steeds dat we in de handen van God zijn.

Wij als gemeenschap van het focolare, in Damascus en ook in andere gebieden van Syrië voelen een grote genade, de genade van de Focolarebeweging, de genade van het Ideaal. Want we kunnen nu leven wat er geleefd werd in het begin van de beweging met Chiara. We begrijpen nu beter wat het wil zeggen: "Het was oorlog..."

Veel families zijn gevlucht en hebben hun huizen verlaten, enkelen van hen zijn naar het buitenland gevlucht en naar Jordanië en Libanon gegaan, of in andere landen, maar er zijn ook anderen die niet uit Syrië vertrokken zijn. We hebben gedacht om voor hen een klein hulpproject op te starten, omdat ze alles verloren hebben. Ze zijn uit hun huis vertrokken zonder iets. We willen hen concrete hulp bieden en met hen zijn. (...) Zo is er een mooi contact ontstaan onder ons. Ik herinner me heel goed dat iemand van deze gezinnen gevraagd heeft om de Focolarebeweging te leren kennen en ze zijn naar de bijeenkomsten van het Woord van Leven gekomen. (...) Enkelen van hen gaan nu nieuwe families opzoeken, zoals wij eerst met hen deden. Ik voel dat wij altijd instrumenten van vrede moeten zijn op een heel eenvoudige, en niet altijd gemakkelijke manier. Ik voel dat het belangrijk is om te proberen van binnen de vrede te beleven, want anders wordt het moeilijk om de vrede te geven aan de anderen. (...) Wij in Syrië zijn heel verschillend, er zijn christenen en moslims. We hebben een rijkdom in deze verscheidenheid, maar soms wordt deze rijkdom op een verschillende manier begrepen.

Tekst video 2202M (duur: 74')

Het is dan heel belangrijk in onze relaties met de anderen hoe we de anderen aanvaarden, hoe we hen beminnen. Ik voel dat dit me erg helpt om een instrument voor deze vrede te zijn. (applaus)

LOKALE GEMEENSCHAPPEN IN ACTIE

Paolo: Geven, krijgen, delen: drie woorden die goed uitdrukken wat Kerstmis betekent. Het zijn concrete, eenvoudige feiten, die vertellen over het leven van grote en kleine gemeenschappen. We gaan even vlug naar Korea, India, Maleisië en de Filippijnen.

Opschrift: Korea

Speaker: *De periode van Kerstmis is ook een van de koudste momenten van het jaar en bejaarden, eenzame of gehandicapte mensen hebben kolen nodig om hun huis te verwarmen. In verschillende steden van het land hebben de jongeren ook via de sociale media een geldinzameling opgezet om de nodige kolen te kopen. Zo hebben ze de grote edelmoedigheid van de gemeenschap ervaren, die erin slaagt om de meest dringende noden te dekken.*

Opschrift: India

Speaker: *«De stille liefde ondersteunt ons, de kleinste daden van liefde doen echt wonderen... Dank je!».* Woorden geschreven door de gemeenschap van het Midden-Oosten aan die van **New Delhi**, waar het maken van zelfgemaakte eierpasta een gelegenheid was om geld in te zamelen voor de gezinnen op de vlucht voor de oorlog. Om dezelfde reden hebben ze in Bangalore pizza's gemaakt en verkocht, en met de opbrengst hebben de jongeren ook hun leeftijdgenoten in moeilijkheden kunnen ondersteunen. 'Je handen vuil maken voor de anderen' zijn geen loze woorden ...

Opschrift: Maleisië

Speaker: *«Als vrucht om 'naar buiten te treden' om de anderen blij te maken, is ons de vreugde gebleven »,* schrijven ze vanuit de gemeenschap van Penang, in Maleisië, na een weeshuis te hebben bezocht waar 20 kinderen en jongeren tussen 3 en 16 jaar wonen. Spelen en zingen met hen, samen geschenken voorbereiden, was een gelegenheid om de vreugde en daden van liefde te delen.

Opschrift: Filippijnen

Edward (n het Engels): *Dag. Ik ben Edward uit de Filippijnen. In november 2013 kwam de sterkste tyfoon uit de geschiedenis neer op de streek Visayan en trof daarbij velen van ons. Wij Jongeren voor een Verenigde Wereld hebben een kerstmaal aangeboden aan de gezinnen die door de tyfoon getroffen zijn. We hebben speelgoed en geschenken uitgedeeld aan de kinderen. Toen we het lijden zagen van de mensen in de streken die we bezocht hebben, hebben we het *Start Again Project* in het leven geroepen. Maart jl. hebben we persoonlijk de mensen willen leren kennen die we aan het helpen waren. Zo trokken 15 jongeren van verschillende landen die een periode in Tagaytay doorbrachten, naar de verwoeste streken om de kinderen daar een glimlach te brengen.*

Tekst video 2202M (duur: 74')

We hebben veel erkenning gekregen van instituten uit dat gebied waarmee we samengewerkt hebben, maar meer dan wat ook waren we gemotiveerd door de liefde die de mensen ons gegeven hebben. Meer dan een jaar na de tyfoon wilden we zeker zijn dat de mensen Kerstmis konden vieren. We dachten aan de echte betekenis van dit feest dat groter is dan al het lijden dat ze ervaren hebben.

Paolo: We bleven allemaal met ingehouden adem in de afgelopen dagen vanwege de komst van een nieuwe tyfoon in de Filippijnen. Gelukkig hebben we gehoord dat de tyfoon geleidelijk is afgezwakt en dat het evacuatieplan veel levens heeft gered. In deze dagen hebben we vaak Nikko uit Manila gehoord, die ons op de hoogte hield van de situatie. Hier zien jullie hem. Het project "Start again" gaat verder en juist overmorgen, maandag, vertrekt een groep zoals voorzien was. Ze zullen geschenken brengen aan de kinderen, levensnoodzakelijke goederen... in een wijk van Manila en in 4 steden van de regio van Visayan....

Margaret: De laatste voorpagina van 2014 van het tijdschrift "Time" uit de Verenigde Staten is gewijd aan "de persoon van het jaar". Deze erkenning werd dit jaar echter niet gegeven aan één individu, maar aan alle mensen die zich geëngageerd hebben in de strijd tegen het ebolavirus. De voornaamste motivatie is dat deze personen met risico voor hun eigen leven, menselijke levens gered hebben.

Onder de vele "helden" zijn er 18 missionarissen Xaverianen die in vijf steden van Sierra Leone werken. Eén van hen is pater Carlo met de gemeenschap van de Focolarebeweging in Makeni. We hebben een telefoongesprek met hen opgenomen gisterenmorgen. We luisteren er nu naar.

Paolo: *Hallo pater Carlo, we zijn heel blij je te horen!*

Padre Carlo: *Hallo Paolo, dag allemaal. Ook wij zijn blij daar te zijn met jullie.*

Paolo: *Heel goed. Wel, pater Carlo, hoe gaat het met de situatie van het ebolavirus nu bij jullie?*

Padre Carlo: *Kijk, hier in Sierra Leone is die jammer genoeg nog niet onder controle. De slachtoffers sinds het begin zijn 1.823, maar er zijn tot 80-90 nieuwe gevallen per dag. De statistieken die ze ons geven, betreffen alleen vastgestelde gevallen, maar de artsen zeggen dat er veel meer zijn. En dat ondanks de inspanning van de regering en de internationale gemeenschap.*

Paolo: *Hoe reageert daarentegen de bevolking daarop?*

Pater Carlo: *De reacties zijn verschillend: soms ontkennen de mensen het virus, ze ontkennen het bestaan ervan en dus nemen ze niet de nodige voorzorgen. Soms is er paniek, vooral toen de mensen begonnen te zien dat de zieken in isolement werden weggebracht en ze daarna niets meer van hen vernamen.*

Hier leef je altijd samen met anderen. Geïsoleerd worden is iets verschrikkelijks. Daarom verbergen velen zich. Ze zeggen de waarheid niet, ze vluchten uit hun dorpen, maar op die manier verspreiden ze de besmetting.

Er heerst droefheid: de economie, ook die kleinschalige is verlamd. De scholen zijn dicht en we weten niet tot wanneer. In de ziekenhuizen wordt niet meer geopereerd, alleen maar poliklinisch,

want veel artsen werden besmet, zoals jullie weten. Iedereen wil graag terugkeren naar de normaliteit.

Paolo: Zeker, zeker. Kun je ons iets meer vertellen over wat de missionarissen Xaverianen doen en hoe de Focolarebeweging deze situatie beleeft?

Pater Carlo: We volgen vooral de gezinnen in afzondering, die gezinnen waarin gevallen van ebola voorkwamen en die daarom geïsoleerd werden. Omdat ze zich niet kunnen bewegen, kunnen ze geen eten aanschaffen, we proberen hen te helpen door voedsel te brengen..

Het is niet zo dat we hier 'helden' zijn. Zo voelen we ons althans niet. Vooral in het begin hebben ook wij schrik gehad, maar door dan te proberen te beminnen en ons een te maken met iedereen, leren we geleidelijk hoe we nuttig kunnen zijn. Zeker, soms heb ook ik gedacht dat na zoveel jaren oorlog, Sierra Leone dit echt niet nodig had nu. Maar Emmaus heeft me onlangs helpen begrijpen dat ik me niet in een hoekje van de wereld bevind, maar in het hart van wie Chiara de "Superliefde" noemt. Op een dag zei een oude vrouw tijdens een bezoek aan een familie in afzondering: God heeft ons niet verlaten. Zijn liefde bereikt ons door jullie.

Wij proberen deze liefde levend te houden ook in de kleine gemeenschap die het Ideaal kent. Een genmeisje schreef een keer dat ze niet veel kon doen, maar dat ze vertrouwd op Jezus in de eucharistie in de mis van elke dag en dan probeerde om altijd te 'glimlachen' naar de Verlaten Jezus in de loop van de dag. We kunnen geen bijeenkomsten houden, maar op verschillende plaatsen komen we samen in kleine groepjes voor het Woord van leven en voor het Collegamento, dat we een week nadien krijgen en dat ons laat voelen dat we deel zijn van deze grote familie. Ik zou nu alleen van deze gelegenheid willen profiteren om jullie allemaal echt te bedanken voor de gebeden, de concrete hulp en voor de eenheid in deze periode vol moeilijkheden.

Paolo: Maar wij bedanken jullie, we bedanken jou, pater Carlo, we bedanken iedereen, die zo in de eerste linie is. Echt bedankt en Zalig Kerstfeest van ons allen.

Pater Carlo: Dank je, dank je, we gaan samen verder

Paolo Balduzzi: Zeker, zeker. Reken daar maar op.

Margaret: Een stipt antwoord met concrete steun op al wat in Sierra Leone beleefd wordt, komt van Taipei in Taiwan. We bellen Valentina die zich daar bevindt om Chinees te studeren.

Valentina: Precies. Dag.

Margaret: Dag Valentina.

Valentina: Dag allemaal. Hier in Taipei hebben we samen de ervaring van John gelezen, een gen uit Sierra Leone, over hun lijden vanwege de ebola. Samen hebben we beslist om iets concreets te doen. We hebben begrepen dat het probleem is dat er niet genoeg geld is. Het nodige voedsel ontbreekt en velen sterven van honger. Zo hebben we taarten verkocht. Aan het initiatief hebben ook jongeren van de universiteit deelgenomen, en ook die niet tot de beweging behoren. Onder de vele mensen, waren er ook enkele van Afrikaanse oorsprong, die ons bedankt hebben voor het initiatief voor "hun Afrika", waarop een gen gezegd heeft. "Jullie Afrika is ons Afrika, het Afrika van allen, want we zijn allemaal broers en zussen".

Tekst video 2202M (duur: 74')

Nu willen we andere activiteiten organiseren, ook met de gen3 en de gen4. Omdat ook als we met onze kleine bijdrage het probleem van de ebola niet kunnen oplossen, het belangrijk is allemaal samen te strijden voor een verenigde wereld. We hopen dat iedereen onze ervaring kan opdoen en hetzelfde kan doen, want dat is echt nodig.

Margaret: Ja, echt, Duizendmaal dank Valentina. We groeten jullie allemaal! Dag.

Valentina: Dank je. Dag.

Margaret: Wie de strijd tegen het ebolavirus wil ondersteunen in Sierra Leone, dit zijn de bankgegevens. Jullie zien die daar.

Associazione Azione per un Mondo Unito Onlus

Via Frascati 342

00040 Rocca di Papa (Roma, Italy)

Codice IBAN: IT16 G050 1803 2000 0000 0120 434

Codice SWIFT/BIC: CCRTIT2184D

Causale: Emergenza Ebola

Voor om het even wat voor informatie kunnen jullie naar de website gaan van de AMU www.amu-it.eu, Dank je.

ITALIË: EEN ON-MOGELIJK LEVEN

Paolo: "Het leven is een kans, grijp die aan. Het leven is kostbaar, draag er zorg voor. Het leven is het leven, verdedig het". Het zijn woorden van Moeder Teresa van Calcutta. We vertellen jullie een geschiedenis die ons ondervraagt over de zin en de schoonheid van het leven, elk leven. Dit is de geschiedenis van Chiara Espa.

(muziek-onderschrift: Cagliari, Italië)

Marco Espa: *Ons avontuur is begonnen met Chiara toen zij geboren werd. Slechts enkele maanden na haar geboorte had ze ernstige gezondheidsproblemen, die voor ons duidelijk waren. Ook al waren we heel jong, het was meteen heel duidelijk dat het niet goed ging met Chiara, omdat ze zware epileptische aanvallen had.*

Ada Anchisi: *Er werd ons gezegd, het leek ons een dochtertje te hebben met problemen die nog nooit een ander kind had gehad...*

Marco: *Geweldige beroepsdeskundigen hadden ons uitgelegd, dat Chiara met haar extreme situatie ons kon schaden, ook ons huwelijk kon schaden. We konden ook komen tot echtscheiding.*

Ada: *Daarom suggereerde hij ons om Chiara in een instituut onder te brengen waar personen, die beter gekwalificeerd waren dan wij, die meer expert waren, haar beter zouden kunnen volgen.*

Marco: *Wij, overtuigd dat de moeilijkheden in familie zich ook kunnen voordoen in allerlei onvoorziene omstandigheden, hadden wat geglimlacht bij deze uitspraak, want de persoon die dat zei, was een arts van hoog niveau, gescheiden, maar had geen gehandicapte kinderen.*

Ada: *Integendeel, voor ons was Chiara, juist vanwege haar handicap, juist vanwege haar problemen, een reden tot een grotere eenheid tussen mij en Marco. In de zin dat ze ons bijna gedwongen heeft om veel onderling te communiceren, tot een grote betrokkenheid en heel veel samenwerking en dat heeft onze relatie versterkt.*

Ada: Na een eerste moment van ontredde ring was er ook een contact met haar. Dus, al haar kracht, al haar liefde, heel haar behoefte voelen om bemind te worden, maar ook al haar energie om als eerste te bemin nen.

Marco: Het was Chiara die ons de weg aangaf hoe we te werk moesten gaan, wat we moesten doen, niet met woorden, maar juist door te proberen ons tot niets te maken, om te begrijpen welke de juiste weg was die we moesten nemen, moment na moment, situatie na situatie, ondanks de moeilijkheden, ondanks de toch heel extreme situatie.

(muziek-opschrift: ABC-Vereniging Kinderen met hersenbeschadiging Sardinië)

Marco: We zijn begonnen met contact op te nemen met andere gezinnen. We hebben toevallig andere gezinnen leren kennen, die er zich niet bij neerlegden om hun kinderen in een instituut onder te brengen. Met hen hebben we een eerste vereniging opgericht, met drie gezinnen, die in Sardinië is ontstaan en die zich dan geleidelijk aan verspreid heeft in heel Italië. Vandaar zijn we echt begonnen met een institutionele strijd om het recht te hebben voor de persoon in een extreme situatie om te kunnen leven in de eigen gemeenschap en in zijn eigen woonplaats.

Ada: Voor mij heeft het heel veel voldoening, en is het heel belangrijk te weten dat vanuit de geboorte van Chiara er dan deze ontwikkelingen zijn geweest. Nu bijvoorbeeld hebben we de mogelijkheid voor een aangepast project, en sinds de eerste 123 projecten die er waren in 2000 zijn er nu 38.000. met 38.000 personen, ieder met zijn naam, met een operator. Dus er werden werkgelegenheden gecreëerd die het opkomen van in het zwart werken hebben verminderd. En wie doet dat? Een kind dat een sterke hersenbeschadiging had.

(omgeving en muziek)

Ada: Ik herinner me dat ik momenten van sterke crisis heb doorgemaakt, van sterk lijden, waarop je echt niet meer begrijpt waarom, dat je de zin niet meer ziet. Er kan ook echt een moment komen dat je zegt: het is beter te sterven, het is beter dat ik sterf, dat mijn man sterft, dat mijn kind... maar het is iets wat voorbij gaat. In de zin dat het is alsof het gezin eigen krachtbronnen heeft om zich boven dat moment te verheffen, en dan zijn eigen weg te vervolgen, in de opbouw van het gezin, als het ondersteund wordt. (muziek)

Marco: We hebben persoonlijk ervaren, zoals Chiara persoonlijk heeft ervaren, dat er geen geschenk van God bestaat, als er geen relatie is, als er geen gemeenschap is die zich beweegt, als er geen liefde is die stroomt.

Ada: Als je echt probeert om een betere samenleving op te bouwen op maat van de zogenaamde zwakste, haalt heel de collectiviteit er alleen maar voordeel uit.

Opschriften

EERSTE OPSCHRIFT

Chiara Espa + gestorven op 15 juli 2014,
ze was 27 jaar,
ze had alleen maar enkele maanden moeten leven.

TWEEDE OPSCHRIFT

Dankzij de strijd van Chiara en haar ouders
werd de wet 162/1998 goedgekeurd,
waarin de maatstaven voor steun ten gunste van personen
met een zware handicap werden opgenomen.

DERDE OPSCHRIFT

De wet voorziet onder andere,
vormen van thuishulp, persoonlijke hulp
en van aangepaste projecten.

VIERDE OPSCHRIFT

In 2014 werden in Sardinië
38.000 aangepaste projecten gesubsidieerd, bestemd voor
38.000 zwaar gehandicapte personen met een besparing van
300 miljoen euro per jaar voor uitgaven voor gezondheidszorg

BRAZILIË: OM TICO DA COSTA TE HERDENKEN

Margaret: Ook een persoon die deze aarde verlaat, gaat door met beminnen. We gaan nu naar Brazilië en kijken wat de vrienden van Tico da Costa, zanger die vijf jaar geleden gestorven is, gedaan hebben. Ze herdenken hem elk jaar met een concert... We kijken ernaar

(beelden gen-congres 1976 terwijl Tico da Costa een lied zingt)

Tico da Costa: "Ik dacht een lied te zingen, een lied voor jou"

Tico da Costa: *Velen vragen me: wanneer ben je begonnen? Hoe heb je begrepen dat de muziek je leven was? Toen ik nog klein was, 3 jaar, 4 jaar. Ik voelde al heel sterk deze zekerheid, deze roeping voor de muziek en ik had altijd schrik dat God me zou zeggen: "Nee, je zult geen artiest zijn, maar metselaar worden". Lieve hemel... Toen ik groter was, 15, 16 jaar, heb ik als van de sterren van de hemel, van het heelal deze zekerheid gekregen: ik ben heel erg onder de indruk gebleven en tot op heden heb ik dat hier, zoals velen op het moment dat we onze roeping begrijpen. In mijn geval was het dit: door de wereld gaan en de mensen laten zingen, de mensen gelukkig maken...*

(stuk lied in het Braziliaans)

Speaker: *Tico da Costa, musicus en Braziliaanse zanger, heeft een erfgoed van meer dan 2000 liederen en muziekstukken en een honderdtal verhalen en gedichten voor kinderen nagelaten.*

Zijn vriendschap met Chiara Lubich heeft zijn leven en zijn kunst diep beïnvloed: in 40 jaar carrière heeft hij 18 albums opgenomen: 6 daarvan in Italië en vijf in de Verenigde Staten.

De show "Veel stemmen, één enkel lied", werd opgevoerd in het theater Riachuelo in zijn stad Natal, in Brazilië. Op deze jaarlijkse afspraak ter herinnering aan Tico, die nu al aan de zesde editie toe is, hebben in deze jaren meer dan 450 artiesten van verschillende landen van de wereld deelgenomen.

Veel getuigenissen werden door musici en personages die hem hebben gekend ingezonden. Hier die van de regisseur Lina Wertmuller:

Lina Wertmuller, regisseur: *Ik weet niet waarom ik er niet in slaag om hem anders voor te stellen dan als een vlinder, een gekleurde vlinder. Wat is een vlinder? Het is iets..., een kleine magie van*

Tekst video 2202M (duur: 74')

kleuren en schoonheid die in de lentehemel voorbijkomt en dan verdwijnt. Ze leeft maar één dag, maar laat een spoor van schoonheid achter.

(muziek en applaus) www.ticodacostaoficial.com.br/www.ticodacosta.com

(Applaus)

Margaret: We willen vanuit deze zaal, van iedereen een hartelijke groet sturen aan zijn vrouw Sara en de kinderen die ons vanuit Natal in Brazilië volgen... Echt een speciale groet.

We willen van Lorenzo en Antonio weten of er nog andere boodschappen gekomen zijn.

Antonio: Ja, heel veel. We lezen er alleen maar enkele.

“Een groet vanuit Sidney. Dank je voor dit prachtig moment in familie, dat ons allen één maakt.”

“Dank je voor dit Collegamento. We kunnen het heel goed volgen. Dank je voor dit kerstgeschenk, vanuit Panama”.

Lorenzo: Enzo uit Latina schrijft ons: “Het is verbazingwekkend hoe het Collegamento er in slaagt om echt heel de mensenfamilie één te laten voelen met haar vreugde en lijden.”

En ook van de gemeenschap van Honduras schrijven ze ons: “We zijn blij deze golf van wederzijdse liefde te zien, die heel de wereld omgeeft als vele vuren en hoop geeft. “

Antonio: “Het Collegamento maakt ons echt één, zichtbaar in heel de wereld. We zijn met jullie allen! Vanuit Indonesië”.

En dan de groeten van de gen uit Montet: “We zijn heel blij de vruchten te zien van onze eenheid om de universele broederschap in de wereld te brengen.”

Lorenzo: Vanuit Belem, in Brazilië schrijven ze ons: “Ook in mijn bisdom werkt de dobbelsteen van de liefde, die de bisschop heeft gewild.”

“Dank aan Congo, voor de frisheid van het evangelische Ideaal. We hebben die sterk nodig in Europa.”

Margaret: Prachtig! (Applaus)

ENKELE BELANGRIJKE FEITEN VAN HET JAAR 2014

Paolo: Laten we nu veranderen. Laten we wat anders doen. Stel je voor wanneer je op het einde van het jaar in een familie samenkomt rond de tafel. Je haalt de foto's boven van dat jaar. Je kijkt wat er gebeurd is: de reizen, de ervaringen... Kortom, wij willen dat vandaag een beetje doen. We zijn thuis in de salon. We hebben enkele foto's genomen van verschillende situaties. We willen daar commentaar op geven met enkele vrienden, om hen zo ook beter te leren kennen. Goed. Ben jij akkoord, Francisco?

Francisco. Akkoord.

Paolo: Gelukkig, want ik begin bij hem.

Wel, Francisco Canzani, uit Uruguay, een levenlang in Argentinië, sinds een paar dagen hier in Italië.

Francisco: Vijf dagen.

Paolo: Vijf dagen. De eerste foto is voor jou. Laten we die samen kijken.

Francisco: Het is de bijeenkomst van maart; Chiara en de verschillende godsdiensten. Het was een heel belangrijk moment. Deze foto is heel betekenisvol vanwege dat boek over 'de broeder'. Zes godsdiensten, driehonderd personen. Broederlijkheid. Allen herkenden in het Ideaal een contactpunt, een ontmoetingspunt. En ze erkenden Chiara als hun moeder. En dat maakte indruk. Ik ben gekomen met een groep Joodse vrienden uit Argentinië. Deze relatie van broederlijkheid is

Tekst video 2202M (duur: 74')

daarna verder gegaan, die door het charisma tot stand komt. Het is iets wat een beetje verrast. Ik had nooit deelgenomen aan een ontmoeting met veel godsdiensten samen. Alleen met joden en christenen. Het was echt overrompend.

Paolo: Misschien was dit juist het nieuwe, dat vele godsdiensten allemaal samen waren.

Francisco: Iets nieuws voor het Werk van Maria en vooral de grote noviteit ons echt als broers en zussen te voelen.

Paolo: Heel goed. Dank je, Francisco. Aan mijn rechterkant daarentegen zit Geneviève Sanze. Ze komt uit de Republiek van Centraal Afrika, ze was 17 jaar in de Ivoorkust. Ook jij, Geneviève, bent slechts enkele weken hier in Rome. De tweede foto is voor jou. We bekijken die samen.

Dit is het zoeken naar werk. Zoals we weten is er de economische crisis. Dit is het parthenon in Griekenland. We weten dat daar een ernstige economische crisis heerst, het zoeken naar werk, armoede. We hebben uit enkele statistieken vernomen dat de maaltijden van de Caritas in Rome niet alleen bezocht worden door daklozen, maar steeds meer ook door gezinnen die het einde van de maand niet meer halen. De economische crisis raakt ons allen. Wat kunnen we doen?

Geneviève: Toen ik vandaag dit Collegamento zag, denk ik dat we echt het antwoord hebben. Het antwoord dat het charisma ons geeft: de gemeenschap van goederen. We zien dat echt in die ervaringen in de wereld die we beleefd hebben. Ook als we denken aan de crisis. De crisis is iets wat heel de mensheid raakt. Chiara, voordat ze vertrok heeft ons de Gemeenschapseconomie laten lanceren, want het is echt een antwoord van de Heilige Geest, die het Werk van Maria naar buiten doet treden naar de mensheid toe en die ons echt die ervaring van broederschap laat opdoen en van gelijke waardigheid.

Paolo: Dank je, Geneviève. Ik geef het woord aan Margaret.

Margaret: Dank je. Hier aan mijn linkerzijde is Maria Wienken. Waar kom jij vandaan?

Maria Wienken: Uit Duitsland.

Margaret: Ik weet dat je sinds lange tijd werkt voor de oecumene.

Maria: Ja.

Margaret: Nu bekijken we samen deze foto. Ik weet niet als je erin slaagt te begrijpen dat dit handtekeningen zijn, verschillende handtekeningen, onder een tekst, ik geloof dat het om een pact ging.

Maria: Dit herinnert aan de oecumenische ontmoeting van de bisschoppen, die hier in november plaatsvond. In de kerk van Sint Nilus hebben ze dit pact onderstreept van de wederzijdse liefde, maar het herinnert ons ook dat ons specifieke doel te leven en bij te dragen is aan de eenheid onder de christenen. We doen dat al op verschillende manieren. Bijvoorbeeld als we denken aan de focolarini van verschillende kerken, met wie we al getuigen van de wederzijdse liefde, die ons verenigt. We doen dat ook op verschillende manieren in de dialoog van het leven, waarin we ontdekken wat ons al verenigt, als christenen samen, dit gemeenschappelijk erfgoed dat we hebben en dat we al samen kunnen leven. Ik zou zeggen dat we dit jaar enkele mooie voorbeelden gehad hebben van deze dialoog van het leven. In Griekenland bijvoorbeeld werden voor de eerste keer twee boeken in het Grieks gepubliceerd, die modern zijn en werden gepresenteerd in Athene en in Saloniki en daarna ook in Cyprus, waar katholieken en orthodoxen aanwezig waren bij de presentatie. In een van die boeken van Chiara is ook de presentatie van patriarch Bartholomeus. Die brengen al vruchten.

Tekst video 2202M (duur: 74')

Of een ander moment dat ik persoonlijk heb beleefd, is een school van oecumene hier die we als Centrum Uno gehouden hebben, om beter de gevarieerde wereld te leren kennen van de Pinksterkerk, waarmee we steeds meer in contact komen in de wereld. En er wordt berekend dat er ongeveer 500 miljoen zijn in de wereld. We waren hier op de school met 120 deelnemers, met 10 mensen van de Pinksterbeweging uit Europa, die ons al een tijd kenden, maar we hebben ontdekt hoezeer het spirituele leven ons al verenigt en hoe gevoelig ze zijn voor de charisma's. De laatste dag heeft één van hen gezegd: "Geef ons Chiara, laat ons delen in haar charisma. We hebben dat nodig." Dit jaar hebben we als het ware een nieuwe stimulans gevoeld om ons in te zetten om deze gave te geven voor de eenheid onder de christenen.

Margaret: Prachtig, prachtig!

Aan mijn rechterzijde is Cecilia. Jij komt echter van een ander werelddeel.

Cecilia Capuzzi: Ja, ik kom uit Latijns-Amerika. Ik ben uit Argentinië. Ik heb geleefd in Buenos Aires, Cordoba en op verschillende plaatsen.

Margaret: Ik weet niet, wat de aardrijkskunde betreft, herinner jij je wat?

Cecilia: Laten we kijken.

Margaret: Wel, kijk naar deze foto. Zeg me wat die foto helemaal vol tekens, vol woorden je vertelt.

Cecilia: Een kaart vol knooppunten van een net. Het doet me denken aan veel acties die onze mensen doen. Ze voelen hun bloed koken, zou ik zeggen ten opzichte van vele moeilijkheden, vele gezichten, niet alleen de ellende, de armoede in Latijns-Amerika. Er zijn veel andere gezichten van lijden. Vandaag zie ik in het Collegamento dat die ook in de wereld gedeeld worden. Dit netwerk heeft ons ook vertrouwen gegeven en een verlangen om samen vooruit te gaan, om elke actie die we doen zijn waarde te geven, en ons ook te ondervragen over hoe we kunnen antwoorden, hoe we naar de randgebieden kunnen gaan, waartoe de paus ons vandaag oproept, maar waartoe ook het charisma ons brengt.

Margaret: Prachtig. Deze foto is dus ook betekenisvol?

Cecilia: Inderdaad, het zijn deze handen verenigd. Je ontdekt ook dat je een geschenk kunt zijn de een voor de ander.

Margaret: Dank je, Cecilia. (Applaus)

Paolo: Goed, ik zit hier naast Diego. Diego Goller. Hij is Italiaan. Hij was vele jaren in Duitsland. Maar nu leeft hij al een tijd in Rome. Goed, Diego, houd jij van wijn?

Diego: Heel veel.

Paolo: Ik laat je hier een foto zien van een wat bijzonder moment waarop een toast wordt uitgebracht.

Diego: Prachtig. Dat is een heel mooi moment. Ik herinner me dat... we zijn hier in Slovenië, ongeveer een maand geleden. Het is een groep van verschillende bewegingen, allemaal Slovenen. Op dat moment waren we met een groep verantwoordelijken van "Samen voor Europa", dat netwerk van bewegingen die Chiara een aantal jaren geleden geïnspireerd heeft.

Paolo: Hier zijn we in 2004.

Diego: Ja, dat is in Stuttgart. Hier zijn ook verschillende verantwoordelijken van kerken, Chiara, Andrea Riccardi en andere verantwoordelijken, met het idee om een ziel te geven aan Europa. Chiara zei altijd: laten we kijken wat de partituur in de hemel is. Laten we die proberen te lezen, in

Tekst video 2202M (duur: 74')

de zin te zien wat de Heilige Geest ons inspireert voor Europa, om een meer verzoend, meer solidair Europa tot stand te brengen.

De volgende stap die we nu beslist hebben in Slovenië is om in 2016 iets te doen in München in Duitsland in het land van de hervorming bijna vijfhonderd jaar na de hervorming van Luther om de vruchten te laten zien van deze 15 jaar van gemeenschappelijk leven, misschien ook, hopen we met de deelname van enkele personaliteiten, verantwoordelijken van de kerken. 500 jaar verdeeldheid is genoeg. Nu willen we een meer verzoend Europa.

Paolo: Goed, we hebben dus werk aan de winkel.

Diego. Precies. Dank je.

Paolo: Dank je. Emmaus, nu is het aan jou. Het is de beurt aan Emmaus. Ze heeft geen presentatie nodig. We zien meteen deze foto. We zijn in de Clementina-zaal in het Vaticaan. Er is paus Franciscus die een paar personages groet in november jl. Wat was dat?

Emmaus: Dit was een belangrijk moment. Het was de conclusie van een congres tussen bewegingen. We waren met ongeveer 300 personen van 100 bewegingen en lekenverenigingen in het algemeen. Het was een prachtige ervaring, echt heel mooi, want het was een ervaring die ons heeft laten zien, laten ontdekken in de relaties onder allen dat we allemaal broers en zussen zijn van eenzelfde wortel: het evangelie. Het was prachtig te ontdekken dat we allemaal geboren zijn uit het evangelie en tegelijkertijd de rijkdom te ontdekken van de bloemen en de vruchten die geboren zijn uit die enige wortel. Een rijkdom die ons heeft laten zien hoeveel de Heilige Geest werkt. Het heeft ons ook laten voelen hoe rijk we samen zijn met al deze rijkdommen en allemaal vol vreugde met deze rijkdommen.

Hier heb je paus Franciscus die me groet.

Paolo: Wat zeggen jullie daar tegen elkaar?

Emmaus: Wat zeggen we ... het is iets moois geweest. Ik zou zeggen dat het een uitzonderlijk vreugdevol en liefdevol moment is geweest. Ik heb het echt gevoeld als een moment van een echt diep persoonlijk contact met de paus. Ik heb de indruk dat hij juist op dat moment in zekere zin bevestigd heeft wat hij ons al gezegd had in de audiëntie die hij ons toegestaan had met de Algemene Vergadering van de beweging. Dat hij in zekere zin het specifieke van ons charisma van gemeenschap heeft bevestigd, dat ons toestaat om voor de mensheid een bemiddeling te kunnen zijn om het charisma van de eenheid te geven dat God aan Chiara gegeven heeft.

Paolo: Prachtig. Dank je, Emmaus

Emmaus: Dank aan jullie.

Margaret: Nu gaan we naar Jesús. Jullie weten allemaal dat hij komt uit...

Jesús: ...Spanje.

Margaret: Kijk eens wat een foto we je laten zien. "Aan de geliefde dochter in Christus, Clara Lubich", met het stempel van de paus. Ondertekend met Paulus VI. Dit is een hele speciale brief die Chiara gekregen heeft en die zich in haar studio bevindt.

Jesús: Ja, dit verwijst naar het congres, dat plaatsvond in november, naar de studiedagen die georganiseerd werden door het Centrum Chiara Lubich en het Instituut Paulus VI. Het is de eerste keer dat zo iets gedaan werd, de eerste keer dat het Instituut Paulus VI een congres, een seminar hield, met een persoonlijke figuur. Want ze hadden al congressen gehouden over Paulus VI en de oecumenische werkelijkheid, de sociale werkelijkheid.

Het waren dagen met een rijke inhoud. We hebben een traject afgelegd en alle dimensies van deze vruchtbare relatie beschouwd: de historisch-sociale dimensie, de oecumenische, de institutionele en theologische dimensie. Het is moeilijk om een samenvatting te geven, maar wat we begrepen hebben, is dat dit – door een speciale voorzienigheid – een samenkomen was, op een heel bijzonder historisch moment, ten tijde van het Tweede Vaticaans Concilie, van twee gaven, - nu we hier spreken over het geschenk – twee gaven in de persoon van twee figuren, de hiërarchische gave van Paulus VI en de charismatische gave van Chiara, juist voor de verwezenlijking van het concilie. Dat werd heel duidelijk. Het was niet een samenkomen, omdat ze in dezelfde tijd leefden, want dat hebben we ook gemerkt op andere momenten in de geschiedenis. Het feit is dat deze convergentie bemiddeld werd door een heel persoonlijk contact en dat dit naar voren kwam, heeft ons echt sterk verheugd.

Margaret: Prachtig. Dank je. (*Applaus*)

We gaan nu over naar Pasquale Ferrara, diplomaat, die zich bezighoudt met internationale betrekkingen. Voor jou een heel speciale foto. Kijk: “Niemand vertegenwoordigt ons”. “Laat ze maar allemaal weggaan.” “Je kunt beter blanco stemmen”. Volgens mij laat dit ons begrijpen dat de politiek in crisis is. Wat zeg jij daarover?

Pasquale: Zeker wordt er steeds meer gesproken over een crisis in de politiek en de instellingen. Ik denk dat vanuit dit gezichtspunt heel actueel is wat Chiara zei over de politiek. Chiara gaf de politiek deze definitie: “De liefde bij uitstek”. Niet de macht, niet wie politiek doet, zoals dat vandaag begrepen wordt, maar de politiek moet de samenleving en de personen toestaan om hun eigen project te realiseren. Dus een totaal ander begrip en ik denk dat we dat heel erg nodig hebben. Want vaak denken we aan de politiek in de verticale richting: dus relaties van macht, de politici als beroep. Maar de politiek is vooral ook dienst, betekent algemeen welzijn, en vooral ook participatie van de burgers, een dimensie die we vaak vergeten. En dat is het wat de kwaliteit van de instellingen, van de politiek, van de democratie bepaalt.

Margaret: Ik heb gehoord dat jullie iets bijzonders aan het voorbereiden zijn, voor maart 2015. Kun je ons iets daarover vertellen?

Pasquale: Maart 2015: 13-14-15 maart. We zijn bezig na te denken niet om een viering te houden, maar ons samen te ondervragen over wat het wil zeggen aan politiek te doen in de hedendaagse wereld, in het licht van het perspectief van de eenheid. En vooral in het licht van de boodschap die Chiara ons gelaten heeft, van wat bijzonder nobel is aan politiek. Chiara spreekt zelfs over de politiek als over een roeping, dus de grote verantwoordelijkheid van wie aan politiek doet, vooral in een wereld waarin de globalisering in crisis is en steeds meer zijn tegenstrijdigheden en breuken laat zien. We moeten aan de wereld denken in een universele dimensie van eenheid.

Margaret: De afspraak is in Rome en dus het adres voor wie meer details wil weten. Maar ook in andere delen van de wereld kunnen dingen gedaan worden om Chiara te herinneren en alles wat ze gedaan heeft in deze wereld van de politiek. Dank aan jullie allemaal. (*Applaus*)

DE KUNST VAN HET GEVEN.

Paolo: We hebben gesproken over gave, geschenken, we hebben in deze uitzending veel situaties gezien, van oorlog, van lijden... Maar we hebben ook de hoop gezien en de vreugde vanwege de stappen vooruit die we gezet hebben.

Tekst video 2202M (duur: 74')

En nu, in een situatie als deze, in alle situaties die we beleven, hoe kunnen we een geschenk zijn, wat moeten, kunnen we geven?

Chiara Lubich gaf aan Fabiana uit Milaan en Francis uit Congo dit antwoord.

(applaus en onderschrift: Gen3-congres, 22/06/2000 - in verbinding met Chiara vanuit Zwitserland¹)

Fabiana: Ciao Chiara, ik ben Fabiana uit Milaan:

“Vaak brengen de communicatiemiddelen ons tot een consumptiementaliteit. Ze zeggen dat als we die dingen kopen, we beter en gelukkiger zullen leven. Wat moeten we doen om niet in deze valstrik terecht te komen?”

Chiara: We moeten ons en de anderen ervan overtuigen dat de consumptiementaliteit geen geluk brengt, dat het hebben je niet gelukkig maakt. Je verveelt je nadat je een fiets, en dat ander ding gekregen hebt, daarna verveel je je. Een tijdje ben je misschien gelukkig, maar daarna verveel je je. Het geluk bestaat niet in het hebben, maar in het geven. Probeer te geven en je zult zien dat je blij zult zijn. Ook in de Bijbel staat dat: “Er is meer geluk in het geven dan in het hebben.” Kijk, dat moet je doen, dat moeten ook wij doen. We moeten dus beminnen, want beminnen wil zeggen geven, wat geven? Een glimlach, een luisterend oor, een raad, een stuk brood, een kledingstuk. Beminnen, altijd beminnen. Zo beginnen we te geven en vullen we ons harten ook dat van de anderen aan wie we dat geleerd hebben, met geluk.

Dat is echt de juiste lijn. Dus weg met de consumptiementaliteit. Als we heel onze cultuur van het geven, zoals wij die noemen, zullen beleven, dan zul je zien hoe alle fantasieën echt verdwijnen en alleen blijft wat ons allemaal echt gelukkig maakt. (Applaus)

Onderschrift: Fontem (Kameroen) , 8/5/ 2000 ²

(applaus)

Chiara: Jij komt uit Congo.

Francis: Ik ben Francis. Ik stel je de vraag van Roberto die niet kon komen, ook uit naam van alle gen-3 die niet konden komen vanwege de situatie in ons land. Dit is de vraag:

3) “Beste mamma Chiara, wij zijn de gen-3 van Congo. We willen graag zoals alle gen-3 van de wereld de cultuur van het geven beleven, maar we weten niet hoe we dat moeten doen. Er zijn onder ons veel gen-3, die helemaal niets bezitten. Ze hebben één kledingstuk, één paar schoenen en ze hebben niet elke dag iets te eten in hun familie. Hoe kunnen we de cultuur van het geven beleven als we echt niets hebben wat van ons is?”

Chiara: Als jullie niet weten wat de cultuur van het geven is, het is onze cultuur, want als je bemint, geef je, geven. We noemen die dus ‘de cultuur van het geven’. We weten dat er juist in Congo heel grote problemen zijn. Hij vraagt dus: “Als ik niets heb te geven, - we eten bijvoorbeeld

¹ Antw. nr.12

² Chiara Lubich tot de gemeenschappen van 'Africa , antw. nr.3

een dag wel en een dag niet -. Ik heb maar één kledingstuk. Hoe kan ik iets geven aan de anderen?"

Er bestaat een mogelijkheid. Eerst en vooral kun je intussen geestelijke dingen geven. Bijvoorbeeld voor je vriend... Ben je op school?

Francis: Ja.

Chiara: Als je vriend misschien een beetje onwetend is en niet goed kan studeren, kun je hem uitleg geven, hem helpen. Het is dan net alsof je een stuk brood geeft.

Nog iets anders. Als je ziet dat iemand een twijfel heeft, niet weet wat hij moet doen, kun je hem raad geven: "Kijk, het is goed als je dat zo doet." Je raad is als een kopje melk.

Er is bijvoorbeeld iemand in het ziekenhuis. Die heeft pijn en klaagt en jij zegt: "Maar weet je dat het lijden belangrijk is, want dat brengt je in het paradijs". Jij troost hem. Troosten is alsof je kleding geeft.

Misschien doet iemand je pijn en je vergeeft hem, zoals we daarstraks in de mime over de vergeving zagen. Het vergeven is alsof jij hem onderdak verleent om hem te beschermen.

Misschien is er iemand die je stoort, omdat die lawaai maakt, terwijl je moet studeren. Je verdraagt hem, omdat je de ander moet verdragen. Je verdraagt hem met geduld. Dat is een ander werk van liefde. Ook dit is alsof je hem een vaas met bloemen geeft.

Iets anders wat je kunt doen, is bidden. Dat is een grote, superfijne daad van liefde, bidden voor de levenden, je ouders, je grootouders, of bidden juist voor de doden en de levenden. Het zijn allemaal dingen, die jij kunt doen. Maar ik wens dat je ook die andere concrete dingen kunt doen. Je zult zien dat je als je deze dingen doet, God bemint. Hij zal je dan voorzienigheid geven, zoals wij zeggen, en je zult ook brood en kleren hebben. Je zult alles hebben.

Maar troost je intussen, want ik heb aan Monika Maria gezegd dat er voorzienigheid voor Congo gekomen is. (Applaus)

Francis: Dank je, Chiara. (Applaus)

Margaret: Emmaus, we komen op het einde van dit prachtig, heel rijk Collegamento. Wat wil je heel de wereld toewensen voor het komende Kerstfeest en Nieuwe Jaar?

Emmaus: Eerst dat het een rijk Kerstfeest mag zijn vol gaven en dus rijk aan vreugde, vooral gaven van de hemel. Maar op het einde van dit Collegamento, ook op het einde van dit jaar, voel ik in mijn hart een grote dankbaarheid aan God, voor alles wat Hij ons dit jaar gegeven heeft. In het begin hadden we gezegd, dat we wilden dat het een jaar zou zijn van de dankbaarheid. En dit jaar dat begint, wat doen we? Ik kreeg deze vraag van iemand. Wat is het woord dat alles samenvat dat je ons wil zeggen in dit jaar dat begint? Daar ik deze vraag kreeg juist op 7 december, de dag die ons herinnert aan het eerste Ja van Chiara, waaruit wij allemaal geboren zijn, kwam dit in mij van Jezus die zei: maar maak van dit jaar het jaar van het ja. En ik heb gezegd: niet alleen voor mij, maar voor ons allemaal die geboren zijn uit dit enige eerste ja, laten we van dit jaar het jaar van het ja maken. Dat wil zeggen: ten opzichte van elke situatie willen we een vreugdevol ja zeggen, vol, niet aan de twijfel, niet aan de onwetendheid, niet aan de weerstand aan wat God van ons wil, niet aan het problemen laten in ons opkomen, nee, maar altijd ja, ja, ja aan Jezus die ons iets onverwachts vraagt, ja aan een naaste die onze glimlach nodig heeft, onze liefde, of ja aan een lijden dat plots komt en dat we niet verwacht hadden, ja aan de verlaten Jezus die ons bezoekt in dat lijden, altijd ja. Dat dit jaar echt in heel de wereld een koor van ja mag weerklinken. En dat die jawoorden Jezus blij mogen maken, dat die het mooiste geschenk mogen zijn voor Jezus die nu

Tekst video 2202M (duur: 74')

geboren wordt en de wereld blij maken, alle broers en zussen van Jezus, met die vreugde die komt van Jezus voor Kerstmis. En daarmee mijn beste wensen voor iedereen. .

Margaret: Prachtig. We zetten ons allemaal in... *(Applaus)*

Paolo: We hebben echt de ronde van de wereld gedaan in deze uitzending. Maar onze gedachte en ons hart gaan nu naar een speciale plaats. We gaan naar Bethlehem.

(muziek)

Een vrouw: Een hartelijke groet vanuit Bethlehem waar Jezus geboren werd om met zich de vrede in heel de wereld te brengen!

Een man: We vragen dat Zijn vrede over heel de aarde mag heersen.

Een meisje: We wensen een Zalig Kerstfeest en een Gelukkig Nieuwjaar vol gaven van leven en liefde.

Allemaal samen: Kom ons bezoeken!

(muziek)

Margaret: We groeten ook allen die ons vanuit Bethlehem gevolgd hebben. We willen dat jullie ons allen in de nacht van Kerstmis daar precies in de grot van Bethlehem brengen. Dag allemaal.

Paolo: We lezen jullie een boodschap voor die we net ontvingen van 3 gen-4.

“Dag allemaal, we zijn Iker, Maria-Chiara en Amaia, 3 gen-4 van Bilbao in het Noorden van Spanje, met onze ouders en met ons broertje Ian. Het volgende weekend zullen we met alle gen-4 van de stad naar buiten gaan om het kindje Jezus te brengen en zo de landen van Sierra Leone en Syrië te helpen. Bedankt voor alle berichten die we vandaag hoorden. Zo kunnen we beter aan iedereen uitleggen wat gebeurt in die landen. We hopen veel geld te kunnen inzamelen. We wensen jullie een mooi kerstfeest toe. *(Applaus)*

Margaret: We willen jullie ook zeggen dat op de website van het Collegamento CH - zie het adres - jullie in de volgende uren de afzonderlijke berichten vinden die we kunnen delen met vele andere vrienden.

Maar voordat we dit Collegamento afsluiten, kunnen we niet anders dan heel de equipe van de redactie CH heel hartelijk bedanken. *(Applaus)*

Paolo: Echt bedankt: redactie, technici, vertalers, iedereen.

Margaret: Al wie achter de schermen werken. Aan jullie echt een immense dank je van heel de wereld voor al het werk dat jullie aan het doen zijn en gedaan hebben met zoveel enthousiasme.

Paolo: Echt bedankt. Ik geef de volgende afspraak voor het Collegamento op 28 februari 2015 om 16.00 uur.

En tot slot... we zijn begonnen met hen en we kunnen niet anders dan afsluiten samen met hen: Flip en Floep sturen ons zo hun wensen!

(muziek)

Flip: Een komeet! *(pauze)* Teken van vrede. *(pauze)* Die zou naar vele plaatsen op aarde moeten gaan. *(pauze)* Die zal niet weten waar die moet beginnen *(pauze)* OHHHH

(muziek)

Flip: Het is een aanstekelijke ster!

Tekst video 2202M (duur: 74')

(muziek)

Margaret: We groeten jullie:

Paolo: Zalig Kerstfeest! Onze allerbeste wensen en Zalig kerstfeest aan allen.

Margaret: Ahid milàd said! In het Arabisch.

Paolo: Mery Christmas, _

Margaret: Joyeux Noël, Feliz Navidad... Ik denk dat we onze talen uitgeput hebben. Dag allemaal, Zalig kerstfeest.

Paolo: Dag allemaal, Dank je, (applaus).